

SFK ORION

FANZIN č. 59

OK NOVÉ ZÁMKY

Ondrej TREPÁČ – Conan: Pevnost Černých věštců

Byl večer a tma pomalu sedala na zvlněnou krajinu západního Turanu. Conan a dvacet vojáků jeho Černé legie se pomalu sunuli na svých koních hledající místo, kde by se utábořili na noc, když tu najednou zacítili zápach dýmu. Přinášel ho západní vítr, který se zvedl. Conan popohnal koně a vyběhl s ním na mírný kopeček. Asi tak půl míle na západ uviděl mělkou dolinku a v ní malý tábor. Několik kožených stanů uspořádaných do kruhu, mezi nimiž se míhali postavy mužů v tmavých chalátech. Právě rozdělávali druhou vatru. Noci tady bývali chladné.

Conan se rozjel směrem k nim a vojáci za ním. Když přijeli blíž, spatřili stádečko velbloudů a několik koní. Na zemi leželi velké batohy a koše.

Muži je spatřili, nechali všechno tak a vykročili vstříc přichozím. Bylo jich deset a Conan je snadno rozeznal. Tři byli oděni do zašlého brokátu, zbytek měl na sobě obyčejné plátno.

V čele skupiny šel starší muž s prošedivělou bradou. Za ním dva mladší. Zjevně páni se svými sluhy. Starý muž se uklonil a napřáhl ruce na znak, že není ozbrojen. Conan seskočil z koně a přišel na dosah ruky k muži.

„Bud' pozdraven, pane!“ – promluvil stařec čistou zamoranštinou.

„I ty bud' pozdraven. Kdo jsi?“

„Jmenuji se Khaladar, pane. Tohle jsou mí synové.“

„Co jste zač?“

„Sme kupci z Yezudu, jdeme s towarem do Aghrapuru.“

„Aha!“

„Nemáme mnoho peněz, pane, ale...“

„Neplaš se, chlape, nejsme loupežníci. Nechceme tvoje peníze. Ale když se neurazíte, utábořili bychom se tady vedle vás. Myslím, že místa je tu dost pro všechny.“

„Jistě pane, proč ne. Konec konců, není špatné mít nablízku skupinu dobře ozbrojených vojáků.“

V tom z jednoho stanu vyšel vysoký, statný mladík. V ruce držal obnažený meč, ale když ve světle ohně spatřil Conana pustil zbraň, padnul na kolena a dotkl se čelem země. Ostatní na něj překvapeně zírali, ale on na ně jen zakřičel: „Na kolena! Pokloňte se!“

Zdráhavě ho následovali, ale Conan je zastavil.

„Nemusíte se mi klanět. A ty také vstaň, chlapče!“

Mladík se zvedl a s úctou pohlédl na Cimmeřana.

„Odpusť, nejjasnější králi, ale můj otec a bratři tě neznají.“

Starý kupec zmateně pohlédl na syna.

„Král? U Ishtary, jaký král?“

„Otče, tohle král Conan, panovník Aquilonie.“

Na starce tahle slova zapůsobila jako blesk. Roztřásl se na celém těle a napůl v mdlobách se znovu svezl na zem. Synové mu rychle pomohli vstát. Chtěl něco říct, ale Conan ho předběhl oslovíce mladíka.

„A ty mě znáš?“

„Ano, můj pane. Mám v Tarantii přátele. Byl jsem u nich několikrát na návštěvě a přitom jsem tě viděl projíždět městem.“

„Ach tak. No dobře. Teď když už mě znáte, mi snad dovolíte přisednout k vašemu ohni.“

„Bude to pro nás velká čest, můj pane.“ – odvětil mladík a ukázal Conanovi na místo na velikém koberci. Conan usedl a pro jeho gardisty to bylo znamení, že se mohou také jít utábořit. Začali si vybalovat věci a stavět stany jen několik kroků od tábora kupecké karavany.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ – zeptal se Conan mladíka, který usedl po jeho levici. Po jeho pravici zasedl Khaladar.

„Karsaguld, pane.“

„Poslyšte, řekli ste mi, že jste na cestě do Aghrapuru. Ale proč jdete tudy? Přes Kerchanský průsmyk je to od vás mnohem blíž a Kerchanský průsmyk je přece bezpečný.“

„Býval, můj pane!“ – odvětil nespokojeně starý kupec. – „Ale to už je minulost.“

„A co se tam stalo?“

„No, asi tak před pěti lety turánský král Yisfahal nechal zrušit a vyklidit pevnost Zaduráh, která průsmyk hlídala. Bývala v ní početná posádka horských jezdců, skvělých válečníků, proti kterým se loupežnická verbež neodvažovala. Ale pak si král usmyslel, že ho vydržování pevnosti stojí mnoho peněz a dal ji zrušit. Samozřejmě že do průsmyku se ihned nahrnuli kdejakí brakýři a lumpové, ale bylo jich najednou tolik, že průsmyk byl pro všechny úzký a krátký. Celé měsíce bojovali jedni proti druhým až se navzájem vymlátili a byl zase klid. Jenže ne nadlouho.“

„Přišli další?“

„To nikdo neví, výsosti. Říká se, že se v troskách pevnosti usadili démoni. Pocestní ale i celé kupecké karavany tam začali prostě mizet beze stopy. Jeden nemedijský kupec si například najal celé Svobodné bratrstvo. Skoro stovku zdatných, zkušených válečníků aby jej chránili. Vešli do Kerchanského průsmyku a ... už je nikdy nikdo víc neviděl. Tak se nediv, že se mu lidé snaží zdálky vyhýbat. Radši pojedeme o pár dní déle, než riskovat, že skončíme ve chřtánu nějaké bestie.“

„Rozumím. Ale to je velmi zle, že je ten průsmyk neprůjezdný. Také jsem zvažoval, že ho použijeme, ušetřili bychom si skoro týden cesty.“

„Nedělej to, můj pane. Prosím tě!“ – zaúpěl stařec.

„Uvidíme! Čelil jsem už kdejakým potvorám. A řeknu ti, dobré oceli žádná neodolala.“

„Ti žoldnéři také měli meče z dobré oceli...“

„Procházel jsem Kerchanský průsmyk mnohokrát a znám tam každý kámen. Také pevnost Zaduráh dobře znám. Krátký čas mě tam věznili. Víím jak se z ní dá utéct, a také jak se dá do ní tajně dostat.“

„Pane, ani na okamžik bych si nedovolil zapochybovat o tvé odvaze a o odvaze tvých věrných, ale tohle je něco, co přesahuje lidský rozum.“

„Na svých cestách jsem viděl a zažil věci, při kterých by se kdokoliv jiný okamžitě zbláznil.“

Khaladar na to neřekl nic, Conan však zaslechl, jak se potichu modlí. Ušklíbl se a vstal.

„Děkuji vám za pohostinnost. Ráno se setkáme.“

„Bylo nám ctí, králi Conane.“ – odpověděl kupec a hluboce se uklonil.

„Asi je zbytečné se tě ptát, jestli tam chceš jít.“ – přivítal Conana kapitán Yorgos, který ještě nespal. Většina gardistů už odpočívala ve svých stanech, jen hlídky rajzovali kolem tábora.

„Slyšel jsi, o čem jsme mluvili?“

„Příště nemluv tak nahlas!“

„Rozkaz, kapitáne!“

Yorgos se zasmál ale pak znovu zvažněl.

„Je to nutné? Není to naše věc, ať si to řeší král Yisfahal. Nebo ti snad po tom dobrodružství na Ostrově železných soch zachutilo likvidování démonů? Jen bohové vědí, co se v tom průsmyku skrývá.“

„Ale vždyť ani na tom ostrově jsme netušili, koho máme proti sobě a přece jsme je dokázali zničit. Věř si trošku, Yorgosi!“

„Slyšel si, stovka nájemných žoldnéřů...“

„Yorgosi, kamaráde! Ty si opravdu myslíš, že bych byl tak hloupý jako ti žoldnéři? Vjeli tam v plné parádě jako dobytčata na porážku. Ano, v tom průsmyku určitě něco je. Něco

velice nebezpečné. Anebo někdo! A buď si jist, že mu nepolezu rovnou do tlamy.“

„ A co chceš dělat?“

„ Poslyš, umí tví muži šplhat po skalách?“

„ No, určitě ne tak dobře jako ty. Však také nikdo z nich není cimmeřanský horal. Ale jsou to schopní chlapi.“

„ Dobře. Uděláme to takhle!“

***

Čaroděj Rachanef seděl ve své laboratoři v horním patře pevnosti Zaduráh a zapisoval si na velký kus vydělané dívčí kůže podrobnosti o novém kouzlu, které vytvořil, když se najednou místností rozlehl hlas zvonu. Zvedl zrak a podíval se na veliké zrcadlo zavěšené na kamenné zdi oproti. Na vyleštěné stříbrné ploše však neuviděl svůj vlastní obraz, nýbrž obraz deseti jezdců, kteří pomalým krokem vjížděli do průsmyku. V poledním slunci se jim matně leskli jejich brnění a hroty kopijí. Šli v neuspořádaném zástupu za sebou a bylo zjevné, že mají za sebou dlouhou cestu. I jejich koně měli hřivy pokryté prachem. Pousmál se. Magický portál, který skrytě umístil na obou koncích úzkého údolí pracoval spolehlivě.

„ Jen vítejte, přátelé! Vítejte na konci své cesty. Na konci své životní cesty!“ – zamumlal pro sebe a vstal z židle. Vyšel na chodbu a pokynem ruky si přivolal nejbližšího stojícího akolytu.

„ Zvolej bratry, máme tady další kořist!“

Akolyt se uctivě uklonil svému mistru a odpěchal chodbou

Conan a Yorgos leželi na vrcholu kopce nad pevností Zaduráh a pozorovali dění dole. Zatím se nic nehýbalo. Pak spatřili deset koní, které se pomalu dostávali na úroveň pevnosti.

Ta byla zjevně obydlená. Rozpadlé zdi byli opraveny, okna zasklená, z komínů stoupal dým. Najednou se prázdné nádvoří zaplnilo muži v černých kápích a Conan pocítil, že mu na zádech naběhla husí kůže. Černí věštcí! – problesklo mu hlavou. Ty muže už jednou viděl. Jednou a dávno, ale nikdy na ně nezapoměl. Ještě dlouho poté, co z jejich zajetí vysvobodil Yasmínu Díví, vendhyjskou panovnici, se mu o nich zdálo a ty sny byli nejhorší noční můrou, jakou prožíval. Jejich palác na vrchu Yimsha byl nejhrůznějším místem, do jakého se v životě dostal.

Rychle v sobě potlačil paniku a nutkání otočit se a utíkat pryč. Ohlédl se kolem sebe. Za ním leželo v prachu dvacet odhodlaných válečníků. Dvacet mužů, pro které byl vzorem. Mužů, kteří by za ním šli i do pekel. Nesmí je teď sklamat, byť je jasné, že se zase bude muset utkat s obávanými čaroději Černého kruhu. Celá léta žil v přesvědčení, že smrtí Mistra spolek čarodějů zanikl, ale teď viděl, jak moc se mýlil. Crom ví kde se ti černí mniši celou dobu ukrývali a kudy putovali, než si našli tohle orlí hnízdo. Určitě to nejsou ti samí, které zničil spolu s šáhem Kherimem a jeho válečníky, zjevně nějací potomci.

Vylézt na kopec nad pevností nebylo nic snadné, hlavně ne pro aquilonské vojáky, zvyklé spíš na rovné pláně. Conan to zvládl bez těžkostí, ale jeho mužům to moc nešlo. Dostali se asi tak do poloviny a pak už nemohli výš. Cimmeřan musel rozbalit velký kus lana a své gardisty po jednom povytahovat nahoru. Zabralo to hodně času, téměř promeškali nejhodnější chvíli. Ale alespoň měli jistotu, že odtud je obyvatelé staré pevnosti nebudou očekávat.

Nádvoří pevnosti se zase vyprázdnilo a dvacítkou černě odětých mužů se vyrojila branou ven z pevnosti. Rychle zbíhali po schodech vytesaných přímo do skály a blížili se ke skupině koní s jezdci.

„ Ted!“ – sykl Conan a první se zvedl. V rukou držel dlouhé konopné lano, jehož konec už dřív pevně uvázal k velkému balvanu opodál. Stejně tak všichni ostatní. Lano tiše

zasvištělo vzduchem a Conan se po něm začal spouštět dolů snad ještě dřív, než jeho konec dopadl na zem. Další následovali v krátkém okamžiku po něm.

Pevnost Zaduráh byla vybudována už dávno na dlouhé, úzké skalní plošině na severní straně průsmyku. Bylo to jediné místo, kde bylo možné postavit nějaké lidské sídlo. Všude jinde byly jen kolmé srázy. Severní zeď pevnosti však nebyla tesně u srázu. Dětilo ji od něj asi tak deset sáhů, takže bylo nemožné na ni přeskočit. Byla sice vysoká snad patnáct sáhů a velice pevná, ale její koruna byla poseta stovkami čtyři stopy vysokých železných stromečků, zapuštěných hluboko do zdiva, ježících se ostrými hroty na všechny strany. Tudíž se nedala slést – ani po řebříku, ani po laně. Ten, kdo tuto pevnost stavěl věděl, že by to bylo slabé místo a proto jej takhle pojistil.

To však Conan dobře věděl, a ani neměl v úmyslu se o to pokoušet. Rychle se spustil po laně až na plošinu a přeběhl tesně ke zdi. Severní zeď sice nikdo nehlídal, ale takhle se cítil bezpečněji. Ostatní muži jej okamžitě následovali. Dal jim tichý pokyn rukou a pak se vydal směrem doprava krácejíce podél zdi.

Čaroděj Rachanef zuřil. A také měl proč. On a dvacet jeho následovníků se vyřítili z pevnosti, aby zajali ty jezdce, kteří vjeli do průsmyku, ale teď viděl že to byl jen něčí podfuk. Na koních seděli slaměné figuríny oděté do vojenských šatů a zbrojí.

„Co to má znamenat?“ – řval na celý průsmyk. – „Někdo si tady chce z nás dělat srandu!“

„Nevím, Mistře!“ – odpověděl Samaras, čarodějův zástupce. – „Vypadá to jako pokus o odvedení naší pozornosti.“

„To je možné!“ – přikývl Rachanef, když si uvědomil, že Samaras je bývalý důstojník stygijské armády. Než se stal jeho následovníkem, sloužil léta jako velitel legie rychlé jízdy.

„Měli bychom být opatrní, pane.“

„Proč? Co se děje?“

„Ty obleky, co mají ti panáci na sobě! Jsou zjevně odněkud ze severu nebo západu. Tohle nejsou Turánci ani Zamořané.“

„Na tom nezáleží. Tudy stejně neprojdou. Nemají kudy. Přes průsmyk neproklouzne ani myš bez toho, abych o tom nevěděl. Jsou to hlupáci, když si myslí, že nás oblafnou takovouhle maškarádou. Vrátime se do pevnosti a skontrolují magické portály.“ – prohlásil Rachanef a než Samaras stačil něco říct, otočil se a rychle se pobral směrem k pevnosti. Jeho akolyté ho poslušně následovali.

Rachanef následován Samarasem vešel do své pracovny a pohybem ruky otevřel zrcadlo na zdi. Viděl však jen holé skály v ústech průsmyku. Nikde se nic nehýbalo. Několikrát vyslovil jakési zaklínadlo a obraz se pokaždé změnil. Samaras s úžasem sledoval, jak jeho Mistr dokáže nahlížet do času, který už minul.

„Hmmm. Kromě těch deseti loutek na koních do průsmyku nikdo nevstoupil.“

„To je dost zvláštní, Mistře. Co když nás někdo vylákal ven, aby mohl vniknout sem, do pevnosti.“

„A kdo, prosím tě?“

„No, dovolím si vám připomenout, že vaši protivníci ovládají kouzla létání vzduchem. Když jsme vyšli z pevnosti, koukali jsme na ty rádobyjezdce. Nahoru se nikdo z nás nedíval...“

„Mí protivníci vůbec netuší, kde jsem. Nepoužívám kouzla, která by mohli prozradit naši polohu. Ale dobře! Ať je po tvém! Prohleďte pevnost odshora až dolů!“

Samaras se uklonil a spěšně opustil pracovnu.

Conan nevedl své muže přímo nahoru, ale na konci zdi nečekaně odbočil vpravo a běžel jakoby spátky k úpatí kopce, z něhož před chvílí slezli. Proběhl asi tak padesát sáhů a zašel za veliký balvan, jež ležel osamotěně na okraji plošiny. Z pevnosti sem vůbec nebylo vidět. Počkal než se tam dostanou i jeho muži a pak začal šmátrat rukami po zemi. Odhrnoval

kamení a prach, tu a tam poklepal pěstí po zemi. Najdenou zaslechl dutý zvuk a spokojeně se usmál.

„Je to tady! Pomozte mi!“ – zavelil a další čtyři ochotné ruce se připojili k jeho. Po chvíli zcela odhrabali a uvolnili velký čtvercový kámen, který tady zjevně neměl co dělat. Conan vytáhl širokou dýku, vsunul ji do mezery vedle kamene a zapáčil. Kámen se pohnul nahoru a vojáci jej okamžitě zachytili a odvalili nabok. V zemi teď zela černá díra, z níž na ně zavál zatuchnutý, smrdutý vzduch.

„Co to je?“ – zeptal se Yorgos.

„Úniková chodba! Víte chlapi, Turánci jsou ve své podstatě zbabělci. Když staví pevnost nebo hrad, první co vykopou je únikový tunel pro případ, že by hrozilo jeho obsazení protivníkem. Jiné národy tohle nedělají. Třeba takoví Vendhyjci, radši padnou všichni do jednoho, ale hrad neopustí.“

„Tudy ses tehdy dostal ven?“

„Ano. I když je pravda, že sám bych tenhle tunel nikdy neobjevil. Pomohl mi jeden z vojáků. Poznal jsem jeho otce. Byl jsem tehdy zlodějem v Khavarizmu a s jeho otcem jsem se podělil o svou kořist. Zachránil se tak jeho rodinu před smrtí hladem. Ten voják mi byl zavázán, tím že mně tajně pustil ven jen splatil dluh.“

„Kam to vede?“

„Do sklepení pod pevností. Tehdy sloužilo jako vězení a zásobárna. Netuším co je tam teď.“

„Poslyš Conane. Tam nahoře jsem si všiml, že jsi trochu zaváhal, když si spatřil ty muže v černém, co vyšli z pevnosti. Ty je znáš, vid’? Co jsou zač?“

„Čarodějové! Ti nejhorší! Černí věštci! Už jsem je potkal, před léty ve Vendhyji. Měli své sídlo na hoře Yimsha. Ale myslel jsem, že tehdy zemřeli všichni, včetně jejich vůdce. Nemám sice ponětí, kdo to byl, ale teď mám takový zlý pocit, že ten člověk – ani nevím jestli to vůbec byl člověk – to asi nějak přežil.“

„To nezní zrovna povzbudivě!“

„Neboj, Yorgosi! Myslím, že vím jak na ně.“

„To doufám!“

„Tak jdem!“ – zavelel Conan a sám se první spustil do pekelné temnoty. Yorgos slyšel, jak král dopadl na pevnou podlahu a vzápětí se ve tmě rozzářila louč. Díra vůbec nebyla tak hluboká, jak se obával. Ani ne dvě sáhy. Kapitán bez váhání skočil a ostatní muži za ním. Někteří vytáhli z batohů louče a zapálili je o Conanovu. Ten vykročil vpřed. Vedl své muže opatrně vpřed – chodba byla už dost schátralá, kde–tu se strop propadával. Museli dávat pozor, aby se jim nesesypal na hlavy.

Chodba zjevně nešla přímým směrem k pevnosti. Mírně se klikatila a určitě byla o hodně delší než těch padesát sáhů, které dělili vnější zeď pevnosti od kamene, za kterým sa nacházel východ. Místy klesala hlouběji, pak zase stoupala vzhůru. Někde byla tak úzká, že museli procházet bokem, jinde se rozšířila na skoro celý sáh. Conan nevěděl, proč to tak je, pouze tušil, že její budovatel prostě kopal tam, kde to šlo. Jejich postup však nemohlo nic zastavit.

Mniši se rozeběhli po pevnosti. Zavřeli hlavní bránu a pak začali systematicky procházet jednu místnost za druhou. Šlo jim to rychle, znali svůj příbytek velice dobře. Tři z nich sestoupili i do sklepení, ale tam toho nebylo moc k nahlížení. Sklepení nebylo pod celou pevností, pouze pod malou částí. Celý podzemní prostor se skládal s dlouhé přímé slepé chodby a několika větších místností, které kdysi sloužili jako sklady a vězení. Mniši prošli chodbu po celé délce, nahlédli do každé místnosti, ale nenašli nikoho kdo by tam nepatřil. Jedna z vězeňských cel sice byla plná lidí, ale když je sečetli zjistili, že tam není nikdo navíc. Věděli přesně, kolik obětných beránek ještě mají. Zastavili se u zdi na konci chodby.

„ Nikdo tady není!“ – prohlásil jeden z nich a zbylí dva mu přikývli. - „ Chodili jsme sem zbytečně! Pojd'me, oznámíme to Mistrovi!“

Conan došel na samý konec únikového tunelu. Věděl, že vstup z pevnosti je tvořen falešnou zdí, která se otvírá skrytým mechanismem. Bylo třeba potlačit tři cihly ve vedlejší zdi, ale v přesném pořadí, jinak by se dveře zablokovali nadobro.

Zvenčí se však tajné dveře otevřít nedali. Tady nebyl žádný skrytý mechanismus. Conan však věděl jedno – zeď, která tajné dveře tvořila byla velice slabá. Neměla ani půl stopy na hroubku. Zevnitř však vypadala jako hrubá a nezdolatelná.

Z bandalíru na zádech vybral Conan velkou bojovou sekýru, dal mužům znamení, aby se stáhli kousek dozadu a rozešel se k úderu.

Museli to být jeho vlčí instinkty či smysly horala, které mu v posledním okamžiku zabránili udeřit. Spustil sekýru a přiložil ucho ke zdi. Jasně slyšel lidské hlasy. Nerozuměl, co říkají. Pak seslábla a po krátké chvíli zanikla zcela. Za zdí nastalo úplně ticho. Conan ještě chvíli počkal a pak se zase rozešel sekýrou. Ostří hnané celou silou jeho nadlidských svalů se zarylo do zdiva a vytvořilo v něm podélnou díru. Conan jej vytáhl a znovu chvíli čekal. Vevnitř se však nic nehýbalo. Rachot padajícího zdiva zřejmě nikdo neslyšel. Nechtěl však zbytečně riskovat, proto zbytek zdiva vytrhal rukama. Za chvíli měli k dispozici otvor dost veliký na to, aby ním mohli pohodlně projít.

***

Mniši se postupně vraceli z prohlídky a všichni jako jeden hlásili, že v pevnosti není nikdo, kdo by tam nepatřil. Mistr Rachanef spokojeně přikyvoval hlavou. Sám skontroloval své hlídače, rozposlal do prostoru pátrací kouzla, ale nic nezjistil. Nikde, ani v pevnosti samotné, ani v jejím okolí se nenacházel žádný čaroděj nebo zdroj magie. Ovšem! – pomyslel si. – Jsem tady dobře ukrytý a můžu sbírat sílu na rozhodující boj. Někdo bude velice nepříjemně překvapen.

„ Dobrá! Můžeme začít dnešní obětnou mši! Jděte se připravit.“ – s tím vstal a zamířil ke skříni, v níž měl odložené obřadní roucho. Oblékání mu netrvalo dlouho a za chvíli vstoupil do svatyně. Jeho akolyté ho tam už čekali.

Svatyně se nacházela v přízemí pevnosti. Byla to dost velká místnost, nepochybně největší jakou tady našli. Původně sloužila jako hlavní štábní místnost. Teď však byli její zdi namísto mapami pokryty freskami znázorňujícími hady, draky a podobné příšery, do kamenné podlahy byly vyryty různé magické symboly a uprostřed stál namísto velkého stolu oltář z černé žuly, na kterém byl položen veliký zlatý pohár, ozdoben množstvím broušených drahokamů. V poháru se namísto tekutiny líně provalovala jakási modravá mlha, z které v nepravidelných intervalech vylétali drobné bílé blesky, nebo spíš jiskry.

Akolyté se rozestavili podél zdi, Rachanef přistoupil k oltáři, zvedl ruce nad pohár a spěvavým hlasem začal:

„ Ó, svatý kalichu, ty jenž si přišel z hvězd, pozvedni nás.“

„ Prosíme tě, dej nám svou sílu.“ – odpověděli akolyté ponurým jednohlasem... V tom mlha v poháru zjasněla a změnila se v jagavé světlo. Akolyté, všichni kromě Rachanefa padli na kolena a začali odříkat modlitbu.

Octli se v dlouhé chodbě, která však vypadala zcela jinak. Byla to normální podzemní chodba, jaké se vyskytovali běžně. Až na to, že tu byl téměř nesnesitelný zápach. Zápach smrti! Conan ho dobře znal, byl to zápach rozkládající se krve. Muselo ji tady být prolito velmi mnoho. Ani průvan, který vznikl díky tomu, že vchod do tunelu nechali otevřený, jej nedokázal ztlumit.

Najednou Conan zahlédl vpředu slabé světlo louče a zaslechl hlasy. Byli tiché, míchali se se stonáním a plačlivými výkřiky. Popošel blíže a spatřil místo dobře známé. Bylo to vězení,

ve kterém ho drželi než utekl. Stejně mříže, napodiv pořád pevné a nezdolatelne lidskou silou. A stejná beznaděj ve tvářích vězňů.

Bylo jich tam hodně. Tísnilo se na malém prostoru plném strachu a zoufalství. Byli to muži i ženy, i když těch bylo jen pár. Stáli tam v potrhaných šatech, zarostlí a téměř zdivočelí od hrůzy. Když spatřili Cimmeřana a jeho muže stichli a vrhli na ně pohledy plné naděje.

„Conan?“ – zaznělo najednou do ticha. Král se podíval blíž a překvapeně vzhlédl na muže, který ho oslovil.

„Bachran! U všech d'asů, stará vojno, co ty tady děláš?“ – zvolal, když spoznal tvář starého spolubojovníka ze Svobodných bratrstev. Je tomu už mnoho let, co společně válčili na širích stepích Kothu.

„Conane! Tebe nám poslali samotní bohové. Pust' nás ven!“

„Proč ne, ale neodpověděl jsi mi. Co tady děláš?“

„Čekám na smrt, tak jako všichni ostatní.“

„A kdo vás chce zabít?“

„Černí věštcí. Zajali nás, když jsme procházeli průsmykem.“

„Jak vás mohli jen tak zajmout? To ste vůbec nebojovali?“

„Oni nepoužívají zbraně ale kouzla, Conane. Vrhali po nás takové ohnivé blesky, proti kterým jsme nic nezmohli. Nezabíjeli nás hned, jenom nás omráčili. Probudili jsme se tady, v téhle kobce. To nás však bylo mnohem víc. Vedlejší kobka byla plná, ale z té už všechny obětovali tomu svému svatému poháru. Každý den čtyři až pět lidí. Také dnes to někoho z nás čeká.“

„Kdo jsou tihle lidé?“ – ukázal Conan na početnou skupinu za Bachranovými zády.

„Obchodníci a jejich sluhové, které jsme měli chránit. A nechránili! A jestli nám nepomůžeš, skončíme tady všichni. Před chvílí jsem slyšel, že nahoře ve Svatyni začala mše.“

„No, postarám se, aby dlouho netrvala!“

„Dávej pozor, Conane! Jsou nebezpeční. Velmi nebezpeční!“

„Co je ten svatý pohár?“

„Nevím přesně, neviděl jsem ho. Vlastně nikdo z nás. Oni mu obětují jen krev. Přijdou sem, vyberou pár lidí, podříznou je jako prasata a nechají vykrváčet do takového velikého zlatého kbelíku. Těla pak odnesou někam pryč kde je pohřbí.“

„Tak proto ten příšerný zápach rozkládající se krve.“

„Ano. Krev pak zanesou nahoru do Svatyně a tam ji lijí do toho poháru či mísy.“

„A co z toho mají?“

„Moc! Velkou magickou moc, Conane. Ta mísa je nějaký amulet, či co. Uctívají ji jako božství. Ten jejich velitel, Rachanef, se prý chce vrátit do Stygie a převzít celou vládu. Ale zatím je ještě příliš slabý, než aby se mohl utkat s Thot-Amonem!“

Při vyřknutí tohto jména pocítil Conan, jak se mu svaly na rukách mimovolně napnuly a z úst mu vyšlo zlostné zavrčení.

„K čertu se všemi čaroději!“

„Musíte zabít toho Rachanefa! Ostatní jsou jen nedoukové. Rachanef čerpá sílu z mísy a dává jí ostatním. Ta mísa mluví jen s ním, s nikým jiným. Jestliže umře, ostatní zůstanou jen bezbrannou smečkou. Ale bude těžké se k němu dostat. Všude má své hlídače.“

„S hlídači si poradíme!“

„To nejsou lidé, Conane! Hlídači jsou neviditelní. Jsou to jakoby nějaké magické oči. Nikdo, ani jeho nejbližší neví, kde jsou ukryté. On nevěří nikomu, jenom sobě.“

„Tak dobře!“ – Conan si posvítíl na zdi kolem ale nikde neviděl klíče od cely. Nakonec vytáhl ze sáry tenké stiletto, vsunul hrot do zámku a po krátké chvílce se ozvalo slabé cvaknutí. Dveře se otevřeli a lidé začali rychle vybíhat ven.

„Běžte úplně dozadu, je tam tunel, kterým vyjdete ven. Tam počkejte!“ – volal za nimi Cimmeřan, ale zjevně ho jen málokdo poslouchal. Nakonec v chodbě zůstal jen on, gardisté a Bachran.

„Dej mi meč, Conane. Půjdu s vámi. Všechny mé válečníky už ti lotři zabili, zůstal jsem sám z celého Bratrstva...“ – Bachran nedomluvil, protože sezhora zaslechli pronikavé vrznutí dveří.

„Už jdou!“

Conan kývl na své muže a ti okamžitě zahasili louče. V chodbě zůstala černá tma, jen malý plamínek ozařoval prázdnou celu.

Světlo v míse zesláblo. Rachanef se netrpělivě rozhlédl po síni a nahlas zvolal:

„Přineste obětní krev! Rychle!“

Čtyři akolyté se okamžitě zvedli a utíkali ven z místnosti.

Vrátili se po delší chvíli, ale Rachanef je za to nekáral. Věděl, že trvá nějaký čas, než se v zlatém kbelíku nasbírá dostatečné množství čerstvé krve. Světlo ve svatém kalichu už téměř úplně zmizelo, to ho však netrápilo. Brzo sa znovu rozzáří a on dostane další příděl magické moci.

Akolyté se pomalu blížili, jeden co kráčel vpředu držel v rukou zlatý kbelík. Byl skoro po okraj plný rudé tekutiny. Kráčeli důstojně, tak jak jim to přikazovala velkolepost této chvíle. Rachanef sa postavil zády k svatému kalichu a natáhl ruce, aby do nich převzal kbelík s krví. Muž, který ho nesl ho však svému Mistru nepodal. On mu ho hodil! Masa krve dopadla čaroději na tvář a hrud', kbelík jej bolestivě udeřil do hlavy. Oslepen a napůl omráčen dopadl na podlahu svatyně vedle oltáře.

„Na ně!“ – zvolal Conan, jediným pohybem ze sebe serval roucho, které sebral jednomu z akolytů, kteří vešli do podzemí, aby si vybrali vhodné oběti, a kteří se sami stali obětmi. Rychle vytasil meč a vyrazil vpřed. Do svatyně se nahrnuli gardisté s tasenými meči v rukou a s výkřiky se vrhli na mnichy. Ti byli tak překvapeni, že jen nevěřičně hleděli před sebe. Jeden se sice pokusil vyslat na nezvané hosty kouzlo, ale v rozrušení netrefil a smrtící blesk se rozbil o jednu z fresek.

Za chvíli bylo po boji. Gardisté neznali slitování a muže v černých kápích zmasakrovali jako dobytčata na jatce.

Mistr Rachanef se pomalu zvedl z podlahy. Byl ještě otřesen, ale rychle se vzpamatovával. Rukama si setřel krev z tváře. Až teď konečně spatřil své protivníky. V očích mu zahráli zlé plamínky.

„Conan! Král Aquilonie! Tebe znám, prokletý barbare.“

„Už jsme se setkali? Nech mě hádat – bylo to na hoře Yimsha?“

„Ne, tam jsem já nebyl – našťěstí. Mistr mě tehdy poslal do Khoraly s poselstvím. Když jsem se vrátil našel jsem zničený chrám a mrtvé bratry. Jeden ještě dýchal a ten mi tesně před smrtí zdědil, že si to byl ty, kdo to má na svědomí.“

Zůstal jsem sám. V troskách chrámu jsem našel část knih svého Mistra a začal se z nich učit. Z nich jsem se dozvěděl o tomto svatém kalichu, z kterého lze načerpat velkou magickou sílu. Našel jsem ho v troskách starého chrámu v džungli západní Khitáje. Díky zázrakům, které jsem s její pomocí dokázal dělat, se kolem mně shromáždila skupina následovníků. Sám jsem se stal Mistrem. Našli jsme si tohle poklidné místo daleko od civilizace, ale zato na frekventované obchodní cestě.“

„A začali jste zajímat a zabíjet lidi, kteří tudy procházeli?“

„Svatý kalich žádal krev! Mnoho krve! A stále víc! Ale za to mi dával stále víc moci. Podívej...“ – zvolal Rachanef a Conan si v poslední chvíli uvědomil, jakou velkou chybu udělal. Než stihl zvednout meč k poslednímu úderu, Rachanef na něj namířil levou ruku a král pocítil, jakoby se mu kolem krku sevřela ocelová pěst. Začal se dusit, zároveň s hrůzou zjistil, že nestojí na podlaze, ale že ho ta neviditelná ruka zvedá vzhůru. Viděl, jak se gardisté pohli

dopadu časti sondy do krátera Cabeus neďaleko južného póla Mesiaca po analýze získaných informácií by sme sa mali čoskoro dozvedieť, či je vo večne zatienenom kráteri prítomná voda. Ďalej sa skúma predpoklad, že v minulosti došlo k „otočeniu“ Mesiaca vďaka nárazu dostatočne veľkého asteroidu, hľadá sa dotýčny kráter. Sonda MRO na Marse objavila hlboko zanorené ľadovce na oboch pologuliach v rovnakých šírkach a na dne najväčšieho kaňonu v Slnčnej sústave objavila minerály opálu, čo znamená, že voda v tekutom skupenstve tiekla na povrchu Marsu o miliardu rokov dlhšie ako sa predpokladalo. Zaujímavý je aj objav oblakov metánu v atmosfére Marsu, hlavne čo je príčinou jeho prítomnosti ..žeby činnosť nejakých živých organizmov? Veci zistili, že v severnej arktickej oblasti v noci sneží, čo znamená, že na planéte existuje hydrologický cyklus. Spitzerov infračervený ďalekohľad objavil, že Saturn so svojimi prstencami leží uprostred obrovského prstenca, ktorý je riedky, ale masívny, jeho hrúbku odhadli na 20-násobok priemeru Saturna. Snímky zo sondy Cassini potvrdili existenciu metánových jazier na Titáne. Aj analýza vzoriek z kométy WILD 2, ktoré priniesla sonda Stardust priniesli prekvapujúci objav – časť prachu je staršia ako Slnko! Vedci tiež našli vo vzorkách glycin (aminokyselina, z ktorej živé organizmy produkujú proteíny), tento objav posilnil hypotézu o kométach ako transportéroch života. Aj na našej planéte Zemi došlo k prekvapujúcemu objavu, a to k objavu prastarého ekosystému v Antarktíde, ktorý prežil milióny rokov bez svetla a kyslíka s desiatkami druhov baktérií. Vedci sa domnievajú, že niečo podobné by sa mohlo snáď vyvinúť aj pod ľadovou kôrou planéty Európa.

Na druhom piatkovom stretnutí sme sa pozreli, čo nového za hranicami našej Slnčnej sústavy. Tentoraz sa podarilo oživiť hovorené slovo aj príslušnými fotografiami. A tak sme mohli vidieť prvú fotografiu exoplanéty pri hviezde Fomalhaut (od nás je 25 svetelných rokov ďaleko). Vedci objavili exoplanétu, ktorá obieha okolo doteraz najmenej známej hviezdy VB 10 (je menšia ako naše Slnko), boli spresnené údaje prvej terestrickej exoplanéty (CoRoT - 7b), síce má rovnakú hustotu ako naša Zem, ale obieha veľmi tesne okolo materskej hviezdy. Na podporu našej predstavivosti sme si premietli krátku animáciu, v ktorej sa porovnávali veľkosti planét a hviezd. Z hviezd sme si pozreli Betelgeuze, červeného superobra v súhvezdí Orión. Sonda Chandra objavila najstarší pulzar, otočí sa len! raz za sekundu, najrýchlejšie sa otočia aj 700-krát za sekundu...to už je krútenie!! Boli nájdené molekuly vody v galaxii vzdialenej 11 miliárd svetelných rokov, čo znamená, že voda existovala už v ranných štádiách vesmíru. Astronómovia objavili oblasť, kde dochádza ku gigantickému zrážke viacerých galaxií vo veľkom uzle vlákien, ktoré vytvárajú veľkoškálovú štruktúru vesmíru – vzdialenosť 5,4 miliárd svetelných rokov. Významným objavom týkajúci sa ranného vývoja vesmíru bol objav útvaru, ktorý bol nazvaný HIMIKO, ide o gigantický objekt v čase keď vesmír mal len 800 000 rokov, jeho priemer je 55 000 svetelných rokov, to vedcov šokovalo, nečakali tak veľký objekt tak skoro po vzniku vesmíru. Nuž a po skončení prehľadu najnovších objavov v astronómii, nám náš predseda Ondrej pripravil prekvapenie –kvíz, ktorý sa ukázal byť dosť náročný, ale nakoniec sme tleskali víťazovi – Ferovi. Jo! A tak ubehlo naše prvé klubové stretnutie v tomto roku!

Na známosť dané od Evy

P.S. V januári sme si nepozreli nijakú perlu svetovej kinematografie, ale dva zaujímavé dokumenty so spoločným názvom VESMÍR. Krásne animované filmy, ktoré nám ukázali skutočné krásy, ale aj nebezpečenstvá vesmíru okolo nás. Prvý zo série - Zrod života - sme si pozreli už v rámci Evkinej prednášky, druhý a tretí s názvami Šanca na prežitie a Naša budúcnosť samostatne. Stáli za to.

Stratené svety (prednášky Dr. Romana AUBRECHTA)
(mesiac február v SFK ORION)

Dr. Roman Aubrecht našiel na nete náš klubový web a zjavne ho zaujal natoľko, že sa nám sám od seba ponúkol urobiť prednášky o svojich cestách do Venezuely, kde sa ako vedec zúčastnil skúmania jedinečných prírodných útvarov známych ako tepuy – stolové hory.

Nemyslím, že by existoval scifista, ktorý nečítal alebo aspoň nepoznal knihu A.C.Doylea Stratený svet o výprave anglických vedcov na jednu zo stolových hôr vo Venezuele, na vrchole ktorej objavili stratený svet – pozostatok pravekej éry – hustú džungľu plnú dinosaurov a podobných potvoriek. Pán Aubrecht si názov tejto knihy požičal aj ako názov svojich prednášok.

Samozrejme, nešiel tam sám. Výprava na tepuy sa skladala z množstva ľudí rôzneho zamerania, ale asi jedným z najagilnejších bol fotograf Marek Audy, ktorý vydal aj vlastnú obrazovú publikáciu, a tiež známy slovenský cestovateľ a bádateľ Pavol Barabáš, ktorý natočil film o výprave s názvom Tepuy – Cesta do hlbín zeme. Ten nám p. Aubrecht pustil z DVD počas druhej prednášky.

Pravda, ktorú p. Aubrecht na vrcholoch tepuy našiel však bola predsa len o dosť iná, ako predstavy spisovateľa Doylea. Predovšetkým, tam hore nie je nijaká džungľa, skôr naopak. Vrcholy stolových hôr sú porastené prevažne nízkou, riedkou vegetáciou. A vôbec nie sú rovné. Sú veľmi členité, pokryté veľkým množstvom trhlín, riečnych korýt, jazier a močiarov. Práve pri zostupe do jednej z takých trhlín si p. Aubrecht privodil nepríjemný úraz ruky. Pohyb po tepuy vyžaduje veľkú horolezeckú zručnosť a fyzickú kondíciu. Steny stolových hôr sú vysoké a strmé, merajú aj viac ako jeden kilometer. A práve z jednej takejto tepuy padá aj najvyšší vodopád na svete – 989 metrov vysoký Salto Angel. Ono vôbec vody je na tepuy dosť veľa. Prší tam skoro stále a čo sa nezmesť to padá dolu, takže väčšie či menšie vodopády stekajú skoro z každej.

Takisto by ste na tepuy márne hľadali dinosaurov. Tí už dávno vyhynuli aj tam. Ono vôbec na vrcholoch tepuy žije pomerne málo živočíchov, a aj tie sú prevažne malé. Cicavce skoro nijaké, hlavne obojživelníky a hmyz.

Dr. Aubrecht navštívil dve stolové hory – Chimantá a Roraima. Roraima je jediná tepuy, na ktorú sa dá vyliezť aj po vlastných. Hore vedie strmý chodník akoby vytesaný do steny hory. Je síce dlhý len zo 5 km, ale výstup po ňom trvá celý deň. Zároveň je táto tepuy aj najviac navštevovaná turistami. Na horu Chimantá sa dá dostať len pomocou vrtuľníka. Zato v jej útrobach našli slovenskí a českí bádatelia jednu z najkrajších jaskýň na svete – Krištáľové oči. Úžasný prírodný výtvar, aký nemá na svete obdobu. Popisovať ho nebudem, pozrite si fotky.

Aj napriek tomu, že dinosaury na tepuy nežijú, sú tieto miesta predsa len akýmisi stratenými svetmi. Rastliny a živočíchy vyskytujúce sa na nich sú jedinečné, nenájdete ich nikde inde na svete. Ba dokonca ani na iných tepuy. To, čo žije na jednej tepuy, nežije na susednej a podobne.

Samozrejme, nevyhli sme sa ani debatám o samotnej Venezuele, kde vládne kontroverzný prezident Chávez, o ľuďoch a zvyklostiach tejto krajiny (je tam pre našinca úžasne lacno!)

Februárový film nemal z tepuy nič spoločné, ale bol celkom fajn. Štvrtý diel série o terminátorovi – zabijakovi z budúcnosti s podnázvom Salvation (Spása) sa aj celý v budúcnosti odohráva. John Connor, vodca odboja proti strojom je dospelý muž. Zhromaždil okolo seba hŕstku ľudí (ktorých stroje ešte nepochytali) a vedie krutú vojnu proti silnému protivníkovi. Ale predovšetkým musí zachrániť svojho otca Kyla Reesa. Ak by ten umrel, sám Connor by prestal existovať (časový paradox – bfffff!) Film bol ozaj trikovito perfektne vymakaný, Stan Winston sa na ňom vyšantil a vymyslel pre Skynet množstvo najrôznejších robotov – peších, lietajúcich aj plávajúcich.

TERMINATOR SALVATION, USA, 2009, 120 min., rež. Joseph McGinty, hl.úl. Christian Bale, Helen Bonham Carter, Sam Worthington, Common, Arnold Schwarzenegger,

... ****

Fyzika Nikolu Teslu

(mesiac marec v SFK ORION)

... bol trochu zmätočný a chaotický, ale nakoniec ako-tak dobre dopadol.

Fascinujúca osobnosť fyzika Nikolu Teslu zaujíma mnoho ľudí, o čom som sa na vlastné oči presvedčil aj počas návštevy výstavy jeho vynálezov v Slovenskom národnom múzeu – bolo tam stále plno. Zaujala aj Walda Urmínskeho, ktorý sa podujal urobiť o ňom nové prednášky - robil ich už pred pár rokmi, ale zrejme prišiel na niečo nové, čo sme ešte nepočuli. A ani sme nepočuli, lebo Waldo ani na jednu zo svojich prednášok neprišiel – zo zdravotných dôvodov. A keďže ani nemá doma net, nevedel ani nikomu preposlať poznámky k prednáškam, takže nám neostalo iné ako improvizovať a obrátiť sa na starý dobrý google.com. Aspoň že tam sa toho o ňom píše dosť. Jo, aj na youtube.com sa niečo našlo. Vďaka vám, kto ste vymysleli Internet!

Popisovať, čo všetko Tesla vymyslel by bolo nadhlo. Bolo toho veľa a veľa sa toho aj stratilo. Tesla bol vizionár, mal úžasnú schopnosť vizualizácie – prosto videl niečo pred sebou v mysli a rovno to vyrobil. Sníval napr. o prenose elektriny vzduchom (a robil v tomto smere aj veľa pokusov), o lodiach riadených na diaľku, ale jeho hlavný vynález, s ktorým sa stretáme stále (napr. aj pri písaní tohto článku) je striedavý elektrický prúd.

Netuším, čo všetko nám chcel Waldo povedať. Možno nám to povie niekedy inokedy, keď vyzdravie. Preto nebudem špekulovať ani písať niečo, na čo nie som fundovaný.

Dej filmu Pacient č. 14 vraj pochádza zo skutočnej udalosti. Niekedy v 90-tych rokoch 20. stor. prebiehal v USA program, ktorého účelom bolo vytvoriť ľudí schopných čítať (resp. počuť) myšlienky iných ľudí.

Mladá učiteľka Lisa Rainesová sa stane obeťou zločinu, pri ktorom ohluchne. Zaradia ju do tajného vládneho programu na liečenie sluchovo postihnutých, ktorý jej síce sluch prinavrátia, ale až do takej miery, že počuje aj myšlienky ľudí okolo seba. A zároveň ako jediná program prežije – všetci predchádzajúci trinásti pacienti zošaleli a spáchali samovraždu. Samozrejme, človeka s takými schopnosťami treba aj dôkladne využiť a ujme sa toho kto iný ako CIA. Lisa však nechce byť hračkou v niečích rukách a preto začne byť nebezpečná...

PACIENT č. 14 (Eavesdropper) USA, 2004, 97 min. rež. Andrew Bakalar, hl.úl. Lucy Jenner, John J. York, Costas Mandylor, John de Lancie, George Takei, Andrew Bakalar **1/2

Prechádzky po Mesiaci, prechádzky po Marse

(mesiac apríl v SFK ORION)

Téma cestovania k našim najbližším vesmírnym susedom je obľúbenou nášho kamaráta Belka Gottgeisela. Venoval sa jej už vlani, tak si ju nechal aj na tento rok. Jeho závery však nie sú ani trochu optimistické – ani na Mesiac, ani na Mars ľudia tak skoro nepoletia, hoci je pravda, že sa na to sústredene pripravujú. Taká výprava, hlavne na červenú planétu nebude žiadny špás – či už pre samotných kozmonautov, alebo aj pre peňaženky daňových poplatníkov.

Na Mesiac sa zrejme američania skôr či neskôr vrátia, vraj preto, aby tam vybudovali nedzistanicu práve pre let na Mars. Je to logické, na štart rakety z povrchu Mesiaca stačí šestina paliva, potrebného pre štart zo Zeme, čím sa ušetrí miesto pre užitočný náklad. A ten bude poriadne veľký a ťažký. Marsonauti si totiž budú musieť brať všetko so sebou – vzduch, vodu, jedlo, palivo, prístroje, lieky a pod. Budú to stovky ton – ešte dobre, že v

medzihviezdnom priestore nie je gravitácia, takže tam to všetko vlastne nebude vážiť nič. Akurát to treba dostať hore.

Kým cesta na Mesiac potrvá také dva-tri dni, na Mars sa poletí mesiace. Naposledy v Rusku vyrátali, že cesta tam a naspäť spolu s pobytom na planéte, potrvá asi 500 dní. Tomu prispôbili aj svoj najnovší program – skupinu vybraných jedincov zavreli na 500 dní do simulátora marsoletu. Ale či sa ten niekedy zdvihne a poletí, to nikto netuší.

Tých 500 dní je vraj tak akurát. Ide napr. o to, že dlhšie by zrejme posádka nedokázala znášať účinky kozmického žiarenia. Problémom je aj rýchlosť. Ľudský organizmus je veľmi citlivý a bez úhony znesie len zopár g. Preto marsolet musí letieť pre človeka znesiteľnou rýchlosťou, vyššiu by už posádka nevydržala.

No skrátka, problém na problém. Jeden sa podarí vyriešiť a súčasne vyskočia dva nové. Ale snáď sa naše deti (alebo vnuci?) raz posadia pred plazmové ultratenké obrazovky svojich multifunkčných komunikačných jednotiek (kedysi zvaných televízory) a budú v 5D formáte sledovať štart kozmického plavidla s ľudskou posádkou k Marsu.

Cestám do vesmíru sme ostali verní aj pri sledovaní DVD. Opäť išlo o dva hrané (fiktívne) dokumenty z produkcie BBC so spoločným názvom inšpirovaným slávnym Clarkeovým románom (alebo Kubrikovým filmom?) – Vesmírna Odysea 1.-2. Putovanie po planétach. Opisujú let kozmickej lode s ľudskou posádkou, ktorá putuje od planéty k planéte. Posádka, podobná veľkým objaviteľom v stredoveku má za úlohu preskúmať tajuplné svety putujúce okolo Slnka. Pozrie sa do kráterov na Venuši, prejde sa po Marse, preletí slnečnou korónou, jej členovia sa dotknú kameňov tvoriacich Saturnove prstence, na povrchu Pluta nainštalujú technické zariadenia a vlastnými rukami si osahajú kométu. Fikcia, ale krásna.

P.S. – na tomto mieste zvyknú obvykle bývať reportáže zo Slavconu v Bratislave a z Vartaconu v Banskej Bystrici. Ale tentoraz nie sú a nebudú – Slavcon sa tento rok vôbec nerobil a na Vartacone som nebol kvôli zdravotným problémom.

Filmová hudba Johna Williamsa (mesiac máj v SFK ORION)

Kto by nepoznal slávne fanfáry z filmu Star Wars alebo nádhernú melódiu, keď E.T. v košíku na Eliotovom bicykli letí popred obrovský Mesiac. Tieto, ale aj mnohé ďalšie melódie nie len zo sci-fi filmov pochádzajú z pera jedného z najlepších skladateľov filmovej hudby v histórii – Johna Williamsa. Rozhodol som sa, že svojich spoluklubistov oboznámim s jeho hudbou obšírnejšie.

Vďaka ti pán Zuckerberg za Facebook! – povedal som si, keď mi od Jura Červenáka z Košíc prišla zásielka s CD s hudbou JW. Stačilo dať avízo na FB a hneď sa mi ozval. Z nich som potom vybral 18 najznámejších, ku ktorým som pripravil prezentácie. Sám som teda toho veľa nenahovoril, ale niečo predsa len. JW sa narodil 8.2.1932 v NY. Od malička prejavoval veľký hudobný talent. Študoval klavír a kompozíciu na University of California v LA. Počas vojenskej služby dirigoval dychovú kapelu. Po návrate domov pokračoval v štúdiu na slávnej Julliard School of Music.

Filmovú hudbu začal skladať už v 50-tych rokoch, ale išlo o hudbu k TV programom. Hudbu k prvému hranému filmu zložil v roku 1961, volal sa Daddy-O. Celkovo JW zložil hudbu k 105 filmom, zatiaľ posledným je Indiana Jones 4. Za svoje dielo získal 4 Oscarov (mnohokrát bol nominovaný), viacero cien Grammy a Emy, má tiež svoju hviezdu na chodníku slávy v Hollywoode. A pretože sa zjavne teší dobrému zdraviu, budeme jeho hudbu určite ešte počuť, napr. už na budúci rok vo filmoch Dorbrodužstvá Tintina alebo Harry Potter a dary smrti.

Po dva večery sme teda počúvali nádhernú hudbu. Najprv som púšťal tú zo scifi filmov (najviac ich bolo v spolupráci so Stevenom Spielbergom) – Star Wars, ET, Indiana Jones, Superman, Hook, Jurrasic park, Blízke stretnutie 3. druhu, ale aj z iných žánrov – Schindlerov zoznam (s krásnym husľovým sólom Itzhaka Perlmana), Zachráňte vojaka Ryana, Sedem rokov v Tibete, Čeluste alebo JFK. Pri mnohých sme si krásne zaspomínali na mladosť a na začiatky SFK ORION – E.T. bol vôbec prvý film, ktorý sme spoločne pozerali ešte z VHS!

Aj májový film súvisel s jeho dielom – pozreli sme si štvrtý diel Indiana Jonesa – Kráľovstvo kryštálovej lebky. Ale o ňom som už dávnejšie písal, takže sa nebudem opakovať.

Stvorenie sveta – mýty a legendy

(mesiac jún v SFK ORION)

Najznámejšie civilizácie staroveku Sumerovia, Indovia, Egypťania, Gréci svojsky zaznamenali pohľad na stvorenie sveta.

SUMEROVIA

Na začiatku vekov, keď vraj nebolo ani nebo ani Zem, vo vesmíre sa krútili len pravody. APSU - sladká voda a TIAMAT - veľký slaný oceán. Z ich spojenia sa zrodili LAHMA a LAHMANA. Tí dali život nebu a Zemi ANŠAROVÍ a KIŠAROVÍ. Mali ľudskú podobu. Väčšina bohov sídlila na nebi, ktoré bolo od Zeme oddelené medenou klenbou a nebeským morom. Na Zemi sa ukazovali iba občas aj to len kráľom, kňazom a hrdinom.

INDOVIA

Zo sveta ponoreného v temnote neviditeľná vznešená bytosť stvorila vesmír vo forme mohutných praprvkov a s vypätím síl rozptýlila temnotu. Čírou myšlienkou stvorila vodu. V nej sa zrodilo vajce jagavé ako slnko. Z vajca sa narodil BRAHMA - prarodca svetov. Vo vajci zostal celý rok a potom silou svojho ducha stvoril nebo a Zem. BRAHMA zadelil život svetov nasledujúcich po sebe - na veky. Každý vek trvá niekoľko miliónov rokov a 14 vekov sa rovná jednému BRAHMOVU. Zo zlatého vajca sa vyvinul aj praplotiteľ PRÁDŽAPATI. Pri svojom narodení bol už tisícročný. Tiež sa mu pripisuje, že stvoril vesmír, nebo, Zem.

EGYPTĀNIA

Na počiatku nebolo nebo ani Zem. Jestvoval len praživel, božská bytosť HOPEJ vo forme pravody. Z jeho tvorivých častí vznikol vesmír. Iní tvrdia, že svet stvoril NUN - otec pravodstva a zdroj všetkého, čo existovalo za akúsi prahmotu a prasilu. Predstavovali si ho ako dajaký kozmický živel, neohraničený v priestore a čase.

GRÉCI

Poznali viac verzií o stvorení sveta. Prvá hovorí ako na počiatku povstala nahá z CHAOSU - EURYNOMÉ bohyňa všetkých vecí. Oddelila od oblohy more a tančila na jeho vlnách. Tu sa zjavil veľký had OFIÓN. Spojil sa s ňou. Po príslušnej dobe vysedela vajce všehomíra. Z vajca sa vyhrnulo všetko čo existuje - slnko, mesiac, planéty, hviezdy. Obaja sa usadili na Olympe, kde bohyňu OFIÓN rozhneval tým, že svet je jeho dielom. Bez váhania mu vykopl zuby a zranila ho päťou na hlave. Nakoniec ho zahnila do temných dier pod zemou. Potom stvorila sedem hviezdnych mocností a každej pridela TITANA a TITANKU.

Druhá verzia tvrdí, že TEMNOTA zniesla strieborné vajce, z ktorého sa vyliadol ERÓS. Ten uviedol celý svet do pohybu. Stvoril Zem, oblohu, slnko a mesiac.

Tretia verzia hovorí, že BOH všetkých vecí, nech už to bol ktokoľvek zjavil sa náhle z CHAOSU. Oddelil zem od neba, vodu od zeme. Nad ňou umiestnil otáčavú oblohu a ozdobil ju hviezdami.

Slavomír Chren

Júnový film bol totálne céčko, ale predsa len dám o ňom aspoň zmienku. Volal sa Kovoví anjeli a odohrával sa v bližšie neurčenej minulosti. Vláda nechala vyrobiť armádu policajných robotov, celá operácia mala zostať utajená. Hlavným mozgom výskumu je Elliot, ktorý spolu so svojim asistentom vníma násilie ako videohru. V rámci vládneho programu vytvorila aj skupinu robotov - zabijakov. Nebojácny gang žien na motorkách sa pohybuje na hranici zákona. Po sérii bankových lúpeží sú na úteku do Mexika. Pri incidente v bare zistia, že muži, ktorí ich obťažujú, sú v skutočnosti stroje. Ženy, ktoré dokonale ovládajú motorky a zbrane, musia čeliť dvom skupinám robotov – ochrancom zákona a zloduchom z dielne Elliota.

Kovoví anjeli (Cyborg conquest) , USA, 2009, 90 min., rež. L. Scott, hl.úl.: S. Dash, F.Farrel, E.Swenson, K. Quintrall, J.Hall,. ... *

Piknicon 2010 – part one

Pravdu povediac, nikto z nás netušil, ako prvý tohtoročný Piknicon vôbec dopadne - začal sa totiž zmätkom a stresmi. Klubová schôdzka v piatok večer dopadla miernym fiaskom, Zoliho Gergelyho návrh variť guláš neprešiel a Zoli nahnevaný a frustrovaný ani nešiel s nami po klube na pivo. Koniec koncov, klasicky nás na júlové DVD prišlo tak málo, že sa vlastne ani nemal kto s kým a o čom dohodnúť. Vedeli sme sa akurát dohodnúť ja s Ferom Prochádzkom a Jančim Czuczorom, že sa v sobotu okolo 14.00 stretneme pred domom mojich rodičov, vezmeme balíky s drevom (ktoré sme už v utorok poobede nachystali so Zolim) a odnesieme ich na piknikovisko. Čo bude ďalej necháme na osud.

No, aj to však bolo len tak o chlp. Ja som si síce hneď po obede nachystal všetky potrebné veci, ale potom som si ešte chcel na chvíľu hodiť šľofika - a zaspal som ako drevo! Zobudila ma akási neznáma, tajomná sila tesne pred druhou. Vyskočil som na nohy a začal sa rýchlo baliť. V chvate som samozrejme pár vecí zabudol a musel som sa vrátiť, ale nakoniec sme sa s chalanmi stretli v dohodnutom termíne a na dohodnutom mieste.

Naložení balíkmi s drevom sme cestou na miesto akcie nahlas dumali, či Zoli vôbec na piknik príde, ale na náš úžas prišiel - dokonca tam bol prvý a s ním aj Jožko Hučka. A na môj podiv doniesol Zoli aj veci na guláš. Prosto, uplatnil heslo kapitána Taggarta z filmu Galaxyquest - nikdy sa nevzdávaj, nikdy nekapituluj! Zoli sa nevzdal a zvíťazil - keď už veci dovliekol, bolo by nelogické, aby ich vliekol domov. Sadli sme na bicykle, zašli ku mne domov pre kotlík a trojnožku, cestou sme ešte rýchlo dokúpili pár drobností, vrátili sa na piknikovisko a začali variť. Medzičasom sa naša partia rozrástla o ďalších, takže nás bola šťastná sedmička.

Každopádne, zistil som, že tá reklama na pivo Kelt je hovadina - žiadny chlap nedokáže uvariť guláš jednou rukou! My sme na ňom makali štyria a všetci sme potrebovali obe ruky. Nech mi ten pako, čo ten spot vymyslel ukáže, ako sa dá zemiak ošúpať jednou rukou!!! Nedá sa, a zvlášť ak si niekto zabudne nabrúsiť nožik, ako sa stalo mne.

Guláš sme varili systémom "kto čo dá". A nazbieralo sa toho doň pomerne dosť, takže bol celkom hustý a aj primerane pikantný. Pravda, nestáli sme pri kotlíku celý čas. Kým sa nám pochúťka varila, krátili sme si čas hrami. Jožko, Janči a Fero odložili karty a Jožko vytiahol pétangue. A keďže nás bolo akurát sedem, rozdelili sme sa na dve družstvá po troch plus jeden ako rozhodca. Janči, Fero a Ondro Sokola vytvorili družstvo Biele netopiere, Jožko Hučka, Evka Seková a ja zas družstvo Krvaví psi. Zoli fungoval ako rozhodca a zapisovateľ v jednej osobe. Krvaví psi však nie sú nadarmo elitná jednotka - zvíťazili aj tentoraz, aj keď pritom nevytiekla ani kvapka krvi.

To už bol guláš uvarený a začali sme jeho masovú konzumáciu. Na plný kotlík nás však bolo dosť málo. Našťastie na podvečer dorazili nejakí oneskorenci - Miloš a Judka Vojtekovci spolu s Lilkou (šteniatio yorkshira - viz fotky), Štefi Procházka s Ágikou Holubovou a nakoniec aj Belko Gottgeisel. Takže zo šťastnej sedmičky nás zrazu bol poctivý tucet. Krátko na to však Ondro Sokola odišiel, takže sme to uzatvárali ako futbalová jedenástka. Nakoniec

sa nám podarilo guláš úspešne zlikvidovať. Akurát Belko pohrdol našou pohostinnosťou - ani ho neochutnal.

No a potom to už bola len klasika - lietalo frisbee ale aj guľičky z airsoftovej pištole. Akurát sa občas stalo, že vietor nám zhodil pyramídku z pivových plechoviek skôr, ako sme stihli vystreliť. No čo, však sranda byť musí.

Piknicon číslo jedna bol teda viacmenej oddychový. S ničím sme to nepreháňali, väčšinu času sme trávili v chládku pod stromami (aj tam bolo 37 stupňov Celzia), na slnku sa dalo vydržať len najnutnejší čas. Večer to už bolo lepšie, horúčava povolila ale začali sa ozývať komáre, tak sme to zabalili a uzavreli tradične v pivárni Na kurtoch. Belko odviezol Jožka na stanicu, Janči so Zolim zapadli ešte do pizzerie a my ostatní sme sa pobrali domov. Už dávno mi večerná studená sprcha tak nechutila...

Tak, teraz som zvedavý, ako sa podarí druhý tohoročný Piknicon. Držte palce.

Piknicon 2010 – part two

.. a držali ste dobre! Napodiv, aj tento rok sa nám podarilo dodržať tradíciu dvoch Pikniconov. Počasie v auguste už nebýva také stabilné a viackrát sa nám stalo, že sme druhý PC museli zrušiť. Našťastie tento rok sa počasie umúdrilo a na "pamätný deň našich národov" bolo naozaj pekne.

PC nikdy nebývajú rovnaké, každý je svojím spôsobom iný. Ak sme mali minule nervy z toho, či budeme variť guláš alebo nie, tak tentoraz nebolo čo riešiť. Jednoducho sme išli na to. Pozhánali sme čo bolo treba a nikto sa neodťahoval, keď bolo treba pomôcť.

Zbierali sme sa síce pomaly, ale nakoniec nás predsa len bolo tak akurát. Síce neprišli viacerí, ktorí boli na júlovom PC, zato však prišli takí, ktorí na júlovom neboli. Takže sa to vcelku vyrovnalo.

Guláš sa varil a nálada sa stále zlepšovala. Nakoniec náš tradičný gulášmajster Zoli zahlásil hotovo a dali sme sa do hromadnej konzumácie. A keďže sme ho navarili dosť, každému sa v pohode ušla dupľa.

Aby nám rýchlejšie vytrávil, dali sme do športovania - teda ako ktorí. Viacerí si povedali, že pasívne športovanie je lepšie a trávili prizieraním sa na tých, čo pobežovali po lúke s loptou alebo frisbee.

Augustové dni sú už viditeľne kratšie a večery chladnejšie. A tak sme sa za súmraku zbalili a zapadli do pivárne Na kurtoch, kde som popri inom predstavil svojim spoluklubistom svoj veľký sen - že raz bude túto letnú akciu organizovať niekto z nich a ja tam len prídem na hotové ako radový účastník. Nemám však pocit, že by som ich tým nejako dojal či nebodaj inšpiroval. Asi to aj o rok bude zasa len na mne. Andy

P.S. – o prázdninových DVD radšej ani písať nebudem, lebo si pomyslíte, že som potratil rozum...!!!

ORION 59 (2010-09-23)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka,
Hlavné nám. 10,
940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993
E-mail: ondrej.trepac@gmail.com